

RICHTERLIJKE GANGEN

Een schrijfster Zucht: Er wordt zo vaak gezegd, dat bepaalde dominees onschriftuurlijke uitleggingen en onbijbelse voorstellingen hebben, bij voorbeeld als zij spreken over *richterlijke gangen*. Waar komen we zo'n uitdrukking nu tegen, in de Bijbel?

Velen hebben blijkbaar nimmer gehoord van de rechtvaardiging van de goddeloze, waar Paulus zo uitvoerig over spreekt in de Romeinenbrief. Geachte mevrouw, het is door en door Bijbels, dat God Zijn volk dagvaardt voor de rechterstoel. Daar had David een gezicht op, toen hij riep in Psalm 130: "Zo Gij in het recht zult treden en zult gadeslaan mijn ongerechtigheden, ach, wie zal dan bestaan? Maar neen, daar is vergeving altijd bij U geweest".

Gods lieve Geest overtuigt van zonde, oordeel en gerechtigheid. Die overtuiging werkt een hartelijke vereniging met Gods rechtvaardig oordeel. De dichter belijdt in Psalm 51: "Uw doen is rein; Uw vonnis gans rechtvaardig".

In Rom. 8: 1 lezen we: "Zo is er dan geen verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn. Buiten Christus zijn werd voor de apostel beleving. Dan weten we ons doemwaardig. We gaan als gans verlorenen Gods recht erkennen, al zou Hij ons voor eeuwig verdoemen. In deze richterlijke gangen wordt de ziel begerig gemaakt naar Christus, om in Hem gerechtvaardigd te worden. In deze gangen wordt ervaren, dat zalig worden zo onmogelijk is aan onze zijde. Waar wij vooruit willen, moeten we achteruit. Waar we omhoog willen, moeten we zakken.

We worden voortgeleid over de rand van het scheermes, dat al het onze en onszelf komt af te snijden voor het aangezicht Gods. *Want de rechtvaardigmaking is niet de rechtvaardigmaking van een gelovige, doch van een doemwaardig zondaar. Doch eer wij een doemwaardig zondaar zijn, is daar een stervend leven, dat zijn bevindingen en verkwikkingen in de beloften Gods verliest. Christus alleen moet noodzakelijk en dierbaar worden!* We kunnen niet rusten in de gestalten noch in de bedieningen van Gods Woord. We moeten in Hem gevonden worden en deel ontvangen aan Zijn gerechtigheid.

Doch wat kan het lang duren, eer we alles kwijt zijn! We hebben zo'n vasthoudend bestaan. We willen niet loslaten hetgeen we hebben ontvangen en genoten. De zondaar kan zolang blijven hangen in de onderhandeling met de Heere, terwijl toch de zaak moet worden afgehandeld. Naar Gods soevereine vrijheid komt God tot de afhandeling te brengen door ons af te snijden van alles wat Christus niet is, zodat we als een gans doemwaardig zondaar, als een erfwachter der eeuwige rampzaligheid voor God gesteld worden.

Aangeklaagd om al onze erfelijke en dadelijke zonden worden we in Gods recht gesteld om, o wonder, op grond van Christus' gerechtigheid door de Vader te worden vrijgesproken. *Van deze vrijspraak komt de Heilige Geest de zondaar te verzekeren.* In het hart horen we de stem Gods: "Want dat zal Mij zijn als de wateren Noachs, toen Ik zwoer, dat de wateren Noachs niet meer over de aarde zouden gaan; also heb Ik gezworen, dat Ik niet meer op u toornen, noch op u schelden zal".

In het geloof mogen we de hand leggen op het Woord van Hebr. 5: 8, 9: "Hoewel Hij de Zoon was, nochtans gehoorzaamheid, geleerd heeft, uit hetgeen Hij heeft geleden; en geheiligd zijnde, is Hij allen die Hem gehoorzaam zijn, een oorzaak der eeuwige zaligheid geworden". We worden binnengeleid in het Woord, van Rom. 3: 24: "En worden om niet gerechtvaardigd, uit Zijn genade, door de verlossing, die in Christus Jezus is".

Zijn we reeds zo zalig gesproken? Neen, niet door onszelf, noch door een ander mens, maar door God Zelf? Dat heeft David mogen ervaren. In Rom. 4: 6 lezen we: "*Gelijk ook David de mens zalig spreekt, welke God de rechtvaardigheid toerekent zonder werken, zeggende: Zalig zijn zij, welker ongerechtigheden vergeven en welker zonden bedekt zijn; zalig is de man, welke de Heere de zonden niet toerekent*".

Geachte mevrouw, dit is een daad Gods. En hiermede komen we bij de uitdrukking waar u ook een verklaring van vraagt: "Met de rug tegen uw doods-kist zitten". We hebben hiermede bedoeld te zeggen, dat de mens van nature in de staat des doods verkeert tot de tijd, dat Gods genade in hem verheerlijkt wordt. Hebben we kennis aan onze doodsstaat verkregen? Van nature zijn we dood voor de dood. Doch hoe anders gaat dit worden, wanneer we Efeze 2: 1 leren verstaan. Daar schrijft de apostel: *"En u heeft Hij mede levend gemaakt, daar gij dood waart door de misdaden en de zonden"*. Vergelijk ook Rom. 5: 6 en Col. 2: 13.

We zijn zo diep gevallen in de bondsbreuk van Adam, dat we het leven kwijt zijn. We worden geboren in de staat des toorns. We zijn kinderen des toorns en we kunnen het Koninkrijk Gods niet ingaan, tenzij we wederom geboren worden. Tot het leven der wedergeboorte moeten we komen, wil het wel zijn. Dit leven ligt in Christus, Die gestalte krijgt in het hart van Gods volk. We moeten er wel oog voor krijgen, dat dit leven een groeiprocess is. Wanneer dit leven in ons wordt geplant, gaan we de weg van de dood op met onszelf. Dat is voor vlees en bloed een vreemde weg, een weg, die wij niet op willen. De dood is een vijand van de weg ter zaligheid.

Doch de Heere werkt door in en met Zijn onwederstandelijke genade. *Waar komen we dan te zitten? Met onze rug tegen onze doods-kist! Te leren het leven uit eigen hand verliezen.* Dat is echter geen onbijbelse, maar een voluit schriftuurlijke zaak. Wie bukt mede voor de Heere neer? Wie zijn ziel bij het leven nu niet meer heeft kunnen houden, zegt David in Psalm 22. Dat volk nu ontvangt het leven in Christus, daarmede betuigend met de woorden van het formulier van het Heilig Avondmaal, dat zij midden in de dood liggen.

We weten het: De godsdienst aller tijden wil van deze zaken niet horen, zij acht deze wegen voor een vroomheid, die op dool en drift geraakt is. Van het leven verliezen en het leven te vinden in Christus wil men niet horen. Met hen begeren we echter niet mee te wandelen, daar zij blind, doof en dood zijn voor de leer en het leven der godzaligheid.

O volk, dat met de dood over de aarde loopt, daar is een bede: *"Zo leev' uw hart, door 's hemels gunstbewijzen, in eeuwigheid"*. Moge dit wonder voor u ontsloten worden in Hem, Die de Opstanding en het Leven is. Dan moogt ge melden het heil van Zijn gerechtigheid en grote daden.

Ds. J. Catsburg in "Om Sions Wil" van 31 oktober 1980